

СУПРОВІД ГЕРОІВ УКРАЇНИ

Ви будете потребувати:

- Текст цієї церемонії
- Музичний плеєр або телефон (тільки не забудьте вимкнути мелодію дзвінка!) І ваш улюблений тихий список відтворення
- Доступ до Інтернету (якщо хочете співати з виконавцями «Ой у лузі червона калина» (у тексті є активне посилання))
- 2 свічки і запальничка або сірники
- Тихі простори
- Пахощі, чай, квіти чи інший реквізит для створення безпечної та затишної атмосфери

(Перед читанням церемонії ви можете пограти улюблену музику у фоновому режимі, запалити пахощі, створити простір, де вам буде добре і комфортно)

ТЕКСТ :

З самого початку, ми, як вид, рухалися до єдності, близькості, зв'язку, і ми усвідомили, що смерть також потрібно проживати разом – підтримуючи один одного, прокидаючись із смутком і болем. Сьогодні, коли на батьківщині стираються всі норми людяності, ми потребуємо ще більше близькості та підтримки.

Незважаючи на всі страждання, які ми зараз переживаємо, нині сильніше сяє сила нашого народу та його незнищенна віра – відважні бабусі, деякі діти, які втікають за кордон, вічно священні воїни, які жертвують своїм життям. Кожна доля має сенс. Кожне життя важливе. На жаль, в оточенні постійних погроз більшість українців так і не мали можливості попрощатися з тими, кого любили і хто захищав нас до останнього подиху.

Сьогодні ми тут, щоб попрощатися з героями України. Сьогодні разом з литовцями ми вшануємо полеглих братів і сестер, дозволимо собі зникнути, побути з важкими почуттями хоча б на короткий час.

Lydeatures

Ми знаємо, що помremo, але наші вчинки, слова, дотики залишаються в історії спільноти, якій ми щодня сприяємо. Психолог Ірвін Ялом каже, що всі ми залишаємо в цьому світі коросту (таку, яку залишає камінчик, кинутий у воду). Такі речі, як наші улюблені вислови, життєві уроки, маленькі та великі добрі справи, залишаються в пам'яті близьких людей, як і в нас. Ми теж тремтимо в цю хвилину – від розуміння, причастя, співчуття.

Литовці відчують біль України, бо вони самі постраждали від того самого агресора, який століттями лякав наші народи. Ми знаємо, що разом ми сильні. Ми вирішуємо, які бриви залишимо у світі - травми та ненависть або надію і любов.

Коли здається, що нічого не залишилося, насправді у нас ще є потужна зброя, це надія, спілкування та творчість. Останні можуть нам допомогти як сполучна ланка – наприклад, ми єдині в розпізнаванні мелодії та її співи. Пісні, які передаються з покоління в покоління, дають вам змогу замислитися про всіх, кого ви коли-небудь любили.

(Тут можна заспівати пісню «Ой у лузі червона калина» разом з Єлизаветою Ізмалковою з України та литовок.

Тексти пісень:

Ой у лузі червона калина похилилася,

Чогось наша славна Україна зажурилася.

А ми тую червону калину підіймемо,

А ми нашу славу Україну, гей-гей, розвеселимо!

А ми тую червону калину підіймемо,

А ми нашу славу Україну, гей-гей, розвеселимо!)

Інженер Віталій Скакун, який підірвав себе, щоб зруйнувати міст і не дозволити окупаційним військам рухатися. Один з наймолодших командирів української армії Валерій Чибінець загинув у свій 34-й день народження у битві під Гостомелем. Актор Паша Лі, якому було всього 33 роки, загинув під час бомбардування Ірпіня. Військовий медик Інна Дерусова, яка загинула в перший день окупації, за короткий час змогла врятувати 10 ранених бійців. Увесь батальйон «Азов» переписав визначення самопожертвованого солдата. І тисячі інших, чийх імен

ми не почуємо, але яким будемо назавжди в боргу.

Будь-яка жертва заради свободи та цінностей приносить великий біль, але кожна робить крок до перемоги над злом. Як сказав президент США Келвін Кулідж: «Жодна людина ніколи не була винагороджено за те, що вона отримала, але за те, що вона дає.» вони без потреби проливали кров, вони пожертвували за безпеку всіх нас.

Герої України резонували по всій Європі – зростає кількість громадян, які хочуть вступити до військових організацій, зростає бажання виховувати і краще пізнати історію, бути кращим цивільним, шукати способи допомогти.

Сьогодні наш перший запалений вогонь присвячений загиблим українським воїнам. Вогонь - це руйнівна сила, яка дозволяє відродитися сильніше. Легенда про Фенікса, відродженого з попелу назавжди, повторюється в нашому колі людства - спустошені нації здатні стояти на ногах і процвітати, зруйновані міста - відновлюватися та відновлювати культуру, зруйновані долі - знайти в собі сили почати все заново.

(Запрошуємо провести символічний ритуал – запалити свічку за полеглих воїнів)

Кажуть, що воїнів у бою супроводжують усі – усі закатовані заручники, убиті батьки й матері, загиблі діти. Саме вони і є причиною того, що бійцям не бракує відваги та сили.

Саша Подольський працював пожежником у Харкові. Він загинув у віці 31 року під час бомбардування міста. Він любив читати - його поховали зі своєю електронною книгою і окулярами для читання. Анастасія Яланська, волонтерка, годує тварин без нагляду. Постріл з невеликої відстані. Євгеній Сакун, оператор Kyiv Live TV, який загинув після ракетного обстрілу київської телевежі. У Маріупольському драматичному театрі біля напису «Діти» загинули 300 людей. У лікарнях. Школах. У своєму домі. Всі, хто був убитий кривавими руками окупанта. Всі ці смерті залишають велику колективну рану, яка буде роботою всіх нас, щоб зцілити.

Немає простого способу відчутти біль і порожнечу після смерті близької людини, але ми повинні дозволити собі це відчутти. Не бійтеся відкриватися іншим і ділитися тим, що є гнітючим, щоб сповільнитися.

На честь загиблих мирних жителів ми запалимо ще один вогонь. Вдячність – одна з найсильніших позитивних емоцій. Я запрошую вас подякувати кожній жертві за те, що вона

Lydetures

пішла на жертву, за те, що вона була там. Давайте також подякуємо собі за те, що залишилися сильними і не забуваємо пам'яті про померлих.

(Запрошуємо провести символічний ритуал - запалити свічку за загиблих мирних жителів)

Сирени, що попереджають про небезпеку війни, стали щоденним явищем для більшості українців. Шум, хаос, який вони викликають, - це явні ознаки того, що щось відбувається, що є небезпека. Але тиша, буває, звучить голосніше. Поетеса Катерина Михайличина запитує:

а тиша? що робити з тишею?

після двох днів без сирен

все ще відчуваю всіх -

У Маріуполі, Лозовій, Краматорську -

середнім вухом і дивуєшся

а де твоя, а не фантомна,

чому вона маскується ?

і хто заповнить дірку

між голосними і приголосними,

коли там - зовсім нічого?

Словами неможливо передати біль та страждання, завдані кремлівським режимом. Неможливо поєднати чотири місяці пограбування, зґвалтування, вбивства, але ми можемо відзначити це тишею, в якій кожен з нас прокинеться з власним переживанням.

(Запрошуємо споглядальників на коротке споглядання, а віруючих - на тиху особисту молитву, вшановуючи тим самим усіх героїв, які загинули в Україні до цього часу.

(Встаньмо і вшануємо загиблих хвилиною мовчання.)

(Хвилина мовчання)

Lydetures

Одним із найсильніших явищ після початку війни була та єдність, яку ми відчули, кількість добровольців, кількість пожертвованих грошей. Ми дякуємо тим, хто бореться. Кожен з нас може взяти участь у цьому періоді переписування історії, у цій боротьбі. Кожен із нас може допомогти героям отримати перемогу.

Слава Україні!